

## **Ik ben de tel kwijt**

Vandaag ging ik zitten,  
Een stoel zonder doel.

Morgen zal ik lopen,  
Op schoenen die zoeken.

Trouwens gister, gister zou ik fietsen,  
Pedalen beamen verhalen.

Ikbenheusnietbang,  
Graagzowilikanders.

## **Cirkels**

Nu het uit is met de bomen,  
Is een tijd van komen niet meer weggegaan.

Slome dromen geven Pieter langzaam het gevoel,  
Dat dit de wereld van leven is, zonder doel.

Stortte hij zich op een liefde,  
Nieuwe ogen, oude kennis, twee keer  
Gooien, hogere ogen en dan de verbouwing.

Kijk daar onze meester Pieter,  
Staan roken op het balkon van nummer 52,  
Als sul van de vergieting.

Magnetronmaaltijden halen en vernalen,  
Soms wilde hij terug naar de tijden van toen,  
Maar hij kwam onder een auto en boem,  
Pats—morsdood.

Daar ligt zijn hart, te 'open en bloot' en tevens te verloederen op  
straat,  
De buurman herinnert zich opeens 'm nog te moeten vragen  
hoe het ga—ging,  
Gelukkig klopt zijn hart voor niemand, dus voor niets is het te  
laat.

Al zijn organen op de operatietafel gaan naar: Kaat-  
je.

## **Dans**

Retrostijl spelen ze de kroeg,  
Bedansen de verworven dranken.

Doen spiegelloos heel de nacht gek,  
Treurloos starende voor ons uit.

Aaps vullen we ons als hobby,  
Geen kans voor bedorven weten.

Kan slechts kijken naar wat ze zijn,  
Wil de benen van de dans vernielen.

## **Wees geworden**

Huis is niet meer thuis,  
De kille stilte stiller stilt,  
Doet alle woorden vermoorden,  
Geen traan, alleen na het journaal,  
Maar sinds kort grote baden vol zout vocht,  
Onrust in hoofd lijkt eeuwig te hangen,  
Alles wordt naar vroeger verlangen,  
Was toch met hen meegegaan,  
Dan hier nooit huilend hoeven staan.

## **Niet huilen**

' t w a s h i e r h i e r o p d e z e p l a a t s  
w a h k u t ! @ # v e r d o m m e f u c k s h i t  
w a n n e e r z o c h t i k d e z e d e b i e l e  
h o u d b a a r h e i d s d a t u m b l i j v e n  
s t a a n o p d e v e r p a k k i n g , a f g e -  
d a n k t , a l s o f i k e r p l o t s n i e t s  
m e e r v o o r d e e d , d o o d g e b r o k e n  
i n d e l a k e n s l a g t e z o e k e n n a a r  
e e n b e w i j s o m h e t o p e n b a a r l e -  
v e n l a m t e l e g g e n , v o o r a l t i j d

## Veldwerk

Wie maakt wat onschadelijk in het oog van de tijd? Wie waar dan ook ter wereld wint of verliest, doet het ons nog iets? We zijn zo goed in het oneerlijk verdelen van alles wat we hebben, dat we het op televisie uitzenden.

Als ze wist dat ik aan haar dacht, zou het iets veranderen? Het is altijd het zoeken. Nooit het resultaat dat het geluk maakt, altijd het proces en de bedorven tijd uit hoogmoed, in tegenspoed bevangen door beloftes. Maar kunnen we überhaupt nog kiezen? Of beter nog; wat valt er nog te kiezen nu we weten wat we weten en alle overvloed aan kennis de regenboog grijskleurig heeft gemaakt.

Als de dag dan weer ten einde komt en plaats maakt voor de morgen die er nooit is, wat hebben we dan? Een dak boven ons hoofd, allicht. Het fruit of de twee koekjes te veel die je vorig uur naar binnen hebt geknauwd. En dan het slapen dromen douchen eten werken. Zijn onze levens *loos* geworden? Ik weet weinig meer dan dat. Ik trein je in gedachten mee.

## Een overdosis

Het zou laat zijn als het niet nu was maar tien uur geleden. Meer dan anderen, jij en de woekeringen van weleer, waarmee je je tot de verloedering van ons geluid en zien begaf en het sloopte bovendien; totdat de bijsluiters onleesbaar was en wij weer konden terugkeren in de ignorantie.

Al is nietsvermoedendheid een mooier woord.

Al weet ieder mens wat je ermee zeggen zou.

Al spreek ik niet.

Soms lijkt het alsof hoe langer je hier doorbrengt hoe ingewikkelder het wordt. Veel te snel maar tergend langzaam. Ontsteek de lampen. Ik rijd geen spook.

## **Is meneer thuis?**

Boem. En nu kappen. De idylle. Te filmisch. Het leven gaat niet van a naar b zonder tussenkronkels. Al probeerde ik dat juist vast te leggen. Het eten omdat men eten moet. Maar dan iets bijzonders. Een perfect tussenmaal. Hoe kun je iets perfect noemen als je niet weet wat erna komt? Als je niet weet of het perfecter dan perfect kan? Men wil de beste zijn. Toch breken we ieder jaar weer wereldrecords en zo worden de mensen van de gouden medailles van tien jaar geleden toch best wel traag en sloom. Hoe zinvol kan iets nog zijn als je het uit de context van het moment haalt?

Zo. Je weet dat het mis is als mensen hun dag gaan beschrijven als *bijna-levenervaring*. Alsof ze zich de dood kunnen voorstellen en weten wat het is. Alsof de doden er last van hebben dat ze dood zijn...

## **De jazzzangeres is ideeëloos**

Wanhoop is geen waarde, juist een dief daarvan. Het sloopt je integriteit en verwoest de opbouw. Soms sta je niet garant voor gevolgen van je acties. De irrationaliteit overheerst het verstand en gaat het ook leiden: een lijdensweg op pad met je hart totdat de weg vanaf de andere kant gesloopt wordt zoals een elektronische vliegenmepper een vlieg toucheert. Verwarring. Acceptatie. Ten slotte alles opnieuw en opnieuw en opnieuw en...

## **Geen sodemekraai**

Zodra we onze schulden verloochenen is het wereldbeeld *fini*. Ik print lege pagina's.

Ik denk aan: de grapjes herhaald; de tram vertrokken. Hoe hij je nu als geen ander kent. Makkelijk? Doorzetting. Ik wil het tafelkleed in een rits onder je semi-stabiele (en seniele) stiletto's vandaan rijden.

Dan is het dus toch het sodeju'en tussen "ik val niet op" en "ik val niet op jou".

## **Overweging: Ren met me mee**

**WOORD, VOOR( )WOORD** Dit is mijn boek. Dit zijn de verhaaltjes die mij wakker kunnen houden 's nachts. Ik zou willen dat ik niet zo'n moeilijk brein had. Dat brein van mij wil over alles nadenken. Men zegt dan dat je getalenteerd bent, dat je meer kunt bereiken dan andere mensen. Ik ervoer dat echter nooit zo. Ik zat altijd met de 'iets is wat het is'-gedachte, besloot dan om er een n voor te plakken. Omwille van verandering.

Mijn leven ging niet over de boeketjes bloem of het rubber dat zacht over asfalt snijdt. Het ging over gebroken spaken, verdordheid of kussentjes waar (n)iemand de vulling uit had zitten snijden. Ik zal liegen, want ik kan mij geen betere voorstelling van mijn leven maken dan wat ik nu voor me zie van wat achter me ligt. Maar alleen in mijn leugens ligt het gevoel.

**ZONDER JOU** Het is te vroeg als ik het ouderlijk huis verlaat. Ik houd ervan om naar buiten te gaan als nog niet veel anderen dat hebben besloten. Ik loop naar mijn school, weet nog niet dat jij verderop, op een andere plek met een ander landschap, naar jouw school fietst. Het heeft me nooit zo geraakt dat ik er pas laat achter kwam dat jij vóór mij ook al een heel leven had, met vanzelfsprekende gelukkigheid. Zonder mij. Zonder, je had altijd al zonder gedaan. Het is alleen het feit dat je het nu spiegelen gaat aan iets wat beter is, of wat beter lijkt. Kennis is de schuld, en ervaring de prijs die men betalen moet om te leven.

Jaren later zou ik fietsen, jij lopen. Totdat wij beide een station zouden zien en konden genieten van een halfuur trein. Treinen die elkaar in tegengestelde richting zouden passeren, als de rails niet vijftig kilometer van elkaar vandaan lagen.

Er moet toentertijd een moment zijn geweest, dat we beide in dezelfde richting keken, naar dezelfde opstijgende zon maar met een ander roze belicht wolkendek. Ik heb me op zulke momenten vaak afgevraagd of ik iemand tegen zou komen, maar nooit of zij ook zag wat ik zag op dat moment.

**MET JOU** Ik wil buiten op het bankje. Maar niet alleen. Ik wil buiten op het bankje. Maar zij moet mee. Ik wil buiten op het bankje. En zeggen dat het goed komt. Ik wil buiten op het bankje. Met hier een knuffel, daar een arm, zolang ze me maar zegt dat het goed komt...

Ik zou beginnen met mijn handpalm. Deze zou ik als een kommetje tegen de zijkant van je nek houden. Mijn vingertoppen op je nekwervel. Ik zou je dan aan de andere kant van je nek beginnen te kussen, langzaam naar je wang toestromende. Ik voel dat het misgaat, dat jij bang bent, beeft, en tranen over je wangen raken mijn mond. Ik kijk je recht in je ogen. Ik ben vergeten of dat seconden of minuten waren, maar 'een moment later' voel ik even een rilling, nu jij de handpalm op de zijkant van mijn nek laat rusten. Nog even denk ik te kunnen denken over wat hierna komt, maar het is al te laat. Ik voel alleen jou en de door jou veroorzaakte adrenaline die mijn hele lichaam laat tintelen. Ik raak zo overgoten door emotie, dat ik moet huilen. Ik dacht dat het daarnet misging, maar nee, het was alleen te veel voor *zomaar* buiten op een bankje willen zijn.

**MISSCHIEN MET JOU** Niemand weet, niemand weet, dat ik andere mensen vreet. Want het leven eet aan je, ontdoet je van je onterving, zoals wij ook aan gehaktballen of schnitzels eten. Nooit is het een dag een hap. Het is een dag met wat; honderd happen, dertig slokken? Pas toen ik de hoop opgegeven had, zag ik schoon een kans voor je te koken. Dat gaat als volgt:

Men neme honderd gram lippen, een half ons wang en een borst. Je warmt een bad koud water op tot zo'n vijfdeertig graden. Je wrijft met je wang langs de borst, legt hem in het warme water. Hier doe je je lippen bij, het zal hoe dan ook in kussen ontaarden. Vergeet niet de handen zorgvuldig te plaatsen opdat de rest van het lichaam niet wegdrijft. Dit is geen recept van grootmoeder of uit een boekje. Evenmin ben ik op de hoogte of het recept voor iedere willekeurige lip, wang, borst klopt. Maar het *kán* kloppen, want stilletjes voel ik nog altijd hoe het klopte tussen ons.

**MINDER MET JOU** Ik schrijf, maar ik zal nooit winnen. Geenszins is het ook de bedoeling dat dit een hart veroveren moet, of dat überhaupt kan. Er schuilt echter onderhand een verlangen in mij. Het heeft lucht nodig, het moet eruit lopen.

Ik beseft soms hoe je voor me staat, en ik zie dan hoe het ieder gezicht kan zijn, hoe het ieder lichaam kan zijn. Ik beseft niet dat jij het bent. Het beeld verandert. Je staat voor me, je staat achter me. Ik ben zo bang dat ik wakker word en niet meer weet welk gezicht er naast me ligt. Dat ik te verward ben, te veel heb geprobeerd en jij jezelf al die tijd in onschuld hebt gehuld. Ik zou willen dat ik me daar naar gedragen had, maar zoals je weet: ervaring is de prijs die men betalen moet om te kunnen leven.

Ik hoop dat je weet dat ik niet wil gaan, maar moet gaan. Ik hoop dat ik me beseft dat ik weet dat je dit niet gaat begrijpen. Ik koos ervoor om te liegen. Omdat ik wist dat je mij in jouw waarheid niet liefhad zoals ik jou zou liefhebben. Niet boos zijn.

**NIET MEER MET JOU** Ik draai dingen om. Wat, wat als er misschien iets gezegd moet worden? Ik weet dat er niets gezegd moet worden, zodat wij geen water maken. Maar is het beter om geen water te hebben, of is het beter om het op emotie aan te laten komen? Is er wel een 'betere' in deze context? Laat gevoel zich op een moment ooit rationaliseren? Of heeft het slechts de schijn van een redenering, maar is het eigenlijk vermomde liefde? Ik wil dit niet meer.

't Eet me op, niemand weet, niemand weet. Dat mijn hart een aberratie heeft... Ik wil weggaan en nogmaals verdrinken in de zee waar het meisje met de blonde haren en de blauwe jurk staat te pootjebaden. Maar ik weet dat mijn illusies donderslagen zijn geworden. Ook weet ik dat ik niet kan overleven zonder dat, zonder fantasie-uitingen.

Dat het me zou raken, had ik wel gedacht. Maar dat het me tot deze waanzin zou drijven, daar had ik liever geen rekening mee gehouden. Je neemt het mee.

## Ooit geblonken

Nieuwe vormen nemen je aan, je zei dat het niet zo zou doortrillen, maar mijn suizende zintuigen weten inmiddels beter. Hoor ik zoals het mij hoort? Hoort het zoals ik het hoor? Terneerslaande bewegingen halen je uiteindelijk in, oog in oog met niemand die plannen had om weg te kijken. Ik distantieer me van mijn uitspraken. Woorden welke waar waren, warempel wimpelden wonderschoon weg, zeg ik je. Nochtans niet naar *Nederigland*, nimmer nu nagestreefd.

Mijn ongeborgen- en ongenegenheid bleken wellicht niet rechtvaardig te zijn ontstaan; maar weinig keuze zou me gegeven zijn. Ooit moeten de boeken en de koffers open. Dan moeten feiten gekend, mijzelf verkend en ik verwend als jij bekend (of bekend). Blijft het komen, dan blijf ik gaan. Via hier, van daar, met haar, door waar: tijd maakt de oogjes gaar, ons leven zwaar. "It's just like you said it would be." En nu is het doorgaan, overleven, messteken door het beven met het weven. Toedeledoe. Precies wat je zei, met mezelf vooraan, voorop, onbewogen.

## Doe mij die maar

De schietende sterren, zal hier ooit een licht gaan branden. Ik zweef, zwerf, ontsteek de lichten van mijn ziel als ik zie. Terwijl ik observeer merk ik de schuine ogen. Steeds vaker kijk ik, weet ik, zie ik wat er gebeurt. Gerust kan ik dan de oogjes laten kruisen. Ik denk aan het cliché van *als je ziet wat ik zie*, maar hoe meer ik me bewust ben van wat ik zie, des te meer ik te weten kom over hoe jij ziet. Ik denk mijn halfbeslapen bed te verlaten, zolang de kleuren van je *zien* mijn netvlies nog bevangen. Niet die armen, eerder die lach.

Ik zie steeds meer hetzelfde. Het schijnt meer te zien, maar stiekem is het het enige resultaat van ooghoekenkijken, het wordt saai? Ik gok (maar) wat, interpreteer dat wat ik zie. Tot het moment waarop ik zelf *die*.



## Ah non, promets que je continuerai

*Leef* je nog als mensen aan je denken? Of leef je nog als mensen je woorden lezen? Dat laatste lijkt me sowieso onzin: ook al leven die ideeën voort, zelf heb je er geen ene moer meer aan. *You're not there*. Maar ik wil mijn hellend vlak richting hedonisme niet geloven; geef mij dan maar een geruststelling die zegt dat er meer is tegen beter weten in opdat ik niet geloof.

Ik heb vastgesteld: Mijn enige tijdelijke doel hier is die onbereikbare date versieren. Ik weet: we schreeuwen met een van onze YouTubehelden mee terwijl we over het strand rennen. Het strand: versluierd in een zicht van pakweg vijftig meter, voorzien van windkracht acht, terwijl ik zie hoe met iedere stap het lichaam zwaarder wordt door de opeenstromende druppels vanuit de hemel.

## Betover, verover

Langzaam werd me duidelijk dat niet de wereld verging, zoals ik dat dacht, zoals dat in mijn hoofd zat. Nee, ikzelf verging. De last of pijn, het klapperen. Flesje water hier, stok achter de deur daar. Doorgaan voor het oprapen. Verdergaan voor het lijmen. Pas achteraf klagen. Of de bek houden. *Verkeerd om denken*.

Ik wens altijd alles. Tot het moment dat ik de voordeur open-sloeg, jij daar met je felblauwe ogen mij aankeek. Soms wil ik dat terug: zo'n moment waarop het nog niet is vastgelegd. Waarop de woorden nog niet gesproken zijn, emoties nog niet geopenbaard zijn en wij nog niet getekend bovendien. Dat alleen samen weleens hebben gedaan: jij kwam erachter dat mijn poppetjes harkenhanden en -voeten hebben, evenmin haar, nek of geslacht en ten slotte een rugwervel het middenlichaam presenteert. Terwijl jij zoveel controle over je harkjes had, dat al je tekeningetjes zo aan mijn muur hangen mochten.

Je draaide je een keer om. Ik sloot de deur niet meteen: hoi kou, dag warmte. Ik wens niet meer te weten voor welke deuropening je staat, ik wens des te meer dat je gelukkig voor die opening staat.